

Güzleniyor Yeşiller

— Hazal Karadağ · 17 Şubat 2014

Yutkunamıyorum

Bir ihtilal boğazımda boğum boğum

Zamanı çözen bir el den yol alıyorum

Ne nefes alabiliyor

Ne sığabiliyorum kendime....

Öylesine yılgın öylesine öksüz

Nazarım kurşun misali anlamsızlığı yoklar..

Olmuyor

Yol aldıkça kederim efkârın kirli sularına

Aktıkça saçlarımın katranı

Kâinat kanıyor damarlarımdan...

Huzuru sardığım günleri arıyorken

Güzleniyor yeşiller

Cömert bir gün doğmaz ki şehrin üstüne

Seyrederken beyazlar siyahları

"erken gelen hazan da hep solmaya yeminim"

Tükendi takatim

Islaklığı arttı gözlerimin

Ne koku kaldı tenlerde

Ne bir dirhem şevk

Kaç ömür bıraktım takvimlere

Öylesine uzanmış su-i zan

Kör bakar izan

Sessizlik içinde fırtına hazan...

Damar damar hayat beklerken

Su yumuşaklığınca dirilmek isterken

Nefesle çizildi yollarımın ayrımı

Kuşandığım kılıçlar köreldi birden bire

Hüzün şehrine gömüldü dilsizliğim

Çekiliyor denizden efsunlu ömrüm

Ne mihenk olabildim

Ne renkte ahenk

Döner durur kara gündüz
Huzmesinden damlayan umutlar seyrelince
Öylesine gömülüp kaldım durağında beynimin
Öylesine sessizce...

Visalinde yârin tökezler niyetlerim
Ziyan düşüyor dileklerime
Bedeni üryan ayrılıkların
Okşarken sonbaharın soluk yüzünü
Son sözü çizdi ölüm
Belki de kefaretim
İçlendikçe alnımdan dökülür sırat
Müşfikliğim okşarken karanlığın tenini
Bilinmez derin bakışlara yol almıştı beyhude neşter
Ahmak mı düşüncem
Dik merdiven sağanlığında yorgunluğum şimdi...

Kesilmişti güvenim
Bıçak kesiğinden armağan sunarak ahvalime
Ne şua meraklısıyım
Ne zifr-i katran
Öylesine yaşıyorum
Öylesine sessizce
Onuru ölüm bilerek...

Hazal Karadağ